

sol, encaminantse a una font que hi havia a la margenera, ahont al mateix temps qu' ella hi esmorsava, pasturavan ses cabretes les moltes verdisses que allí hi havia.

Era a l' aubada.

El cel d' aquell blau tan transparent no tenia ni el més petit nuvol que l' emborronés, fresques alenades d' ayre gronxavan les fulles dels arbres, petites gotes de rosada posades en el prat afavorian la verdor de les herbes que encatifavan aquell payssatge plé de exhuberancia, rublert de flors boscanes que perfumavan l' ayre ab son aroma deliciós.

Tot era vida; tot poesia.

Y allí, asentats demunt l' herbey, estavan en Ramonet y la Palmira veyent caurer dejús de sos peus l' aygua que, brollant de la font, regava aquell trosset de paradís.

¡Be 'n son de jolives les aubades d' estiu!—deya el jove,—mes jo trovo qu' encar tú ho ets més; ¡qu' agradable es l' oreig! pero 'm compláu més sentir el vent de tos vestits; ¡quins colors més preciosos gastan les floretes! pero jo trovo mellor el rosat de tes galtes perquè tú ets la flor de les flors, la... y no acabá perquè sentí com si la llengua se li estrevés.

La Palmira tota cap baixa, tímida com la tortra casolana murmurá: gracies Ramonet per les alabances que jo no mereixo, ¡qué amable ets tú sempre! ¿vols dir que aixís 'm miras?... ¡ah dolent!... ja sé qu' aixó ho dius per galanteria y aixó m' enfada:

—Si els meus ulls té veuhen tan bonica, si el meu gust se complau en mirarte, si mon cor te desitja encar que t' enfadis tinch de dirtho.

Tota riallera la Palmira acullí ab agrado aquestes paraules y tot desfullant ab ses blanques mans les flors del prat digué.

—¿Me enganyas?

—Llavors m' enganyaria jo—digué plé d' entussiasme en Ramonet.

—Donchs ¿perquè may m' ho havias dit? Fà dos anys que per primera vegada aquí mateix te coneigui; al veure't, una forsa desconeguda se allotjá dins meu, desde llavors en les nits te somnio, a totes hores te veu ma fantasia; mon pensament descansa en tú, solsament en tú perquè ta imatge quedá fotografiada en lo més fons del meu cor, no obstant, may habertho pogut dir.

Si tes paraules interpretan benbé ton pensament; que felissa seré jo! que igual forsa m' atisa ahont tú ets per res més envejar.

—Y que felís seré jo si ton llenguat brota del cor.

—Perque cregues Ramonet que mes paraules son la expressió de mon sentiment, d' aquest sentiment que m' impelleix a anar allá ahont tú ets, a mí 'm passa el mateix que tú ets dit, creuho bé, y tingas fe y esperansa y may m' oblidis.

—Si es aixís res més desitjo, res més envejo, perque aixó sol m' ompla de benestar y d' alegria.

La noya s' acostá ab en Ramonet moguda per una forsa instintiva, aquest li agafá la mà y com en éxtasis permaneixian muts de paraula; s' enrahonavan ab els ulls.

II

Son dos cors que bategan a un mateix impuls, dues ànimes que behuen a dolls en la mateixa font.

Ocult en l' eura hi havia un niu de caderneres que comensavan a piulejar cridant a sa mare.

Els dos aymants restavan encar en amorós col·loqui.

Com boig d' alegria exclamá en Ramonet: si Palmira, t' aymo més que aquestes caderneres a sa mare, que aquesta eura a n' el roure, que a tot